

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DIN IUBIRE, DUMNEZEU POARTĂ DE GRIJĂ TUTUROR ȘI FIECĂRUIA ÎN PARTE

**DUMINICA DINAINTEA ÎNĂLȚĂRII
SFINTEI CRUCI**

*(Convorbirea
lui Iisus cu Nicodim)*

SF. CUV. TEODORA DIN
ALEXANDRIA;

SF. CUV. EUFROSIN BUCĂTARUL

„Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea,
încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut
L-a dat, ca oricine crede în El
să nu piară, ci să aibă viață veșnică.”
(Ioan 3, 16)

Cât de mișcătoare sunt aceste cuvinte spuse din suflet de Dumnezeu la adresa noastră. Și cea mai împietrită inimă nu poate rămâne nemișcată. Să vezi atâta iubire și să asculți asemenea cuvinte lăsate de Sfântul Evanghelist Ioan, o coordonată a scrierilor sale și a misiunii sale de trimis a lui Dumnezeu, spuse la începutul anului bisericesc, ca să ne aducem aminte tot timpul de iubirea fără margini a lui Dumnezeu. Căci aici stă miracolul, nu că noi L-am iubit pe El, ci că El ne-a iubit pe noi și ne-a arătat cu ce preț ne-a prețuit. Dacă am înțelege aceste cuvinte am ști să prețuim mai mult semenii și viața noastră, timpul dat de Dumnezeu și valoarea lui pentru mântuirea noastră.

Dar să înțelegem mai adânc mesajul Evangheliei, să ne gândim ce a vrut să spună Dumnezeu și care este prețul pe care l-a plătit El ca să-și arate dragostea față de noi. Noi, cei care, ca cei din timpul lui Moise, suntem cârtitori, necredincioși, plini de păcate, mușcați de șerpii veninoși ai acestui veac. Așa cum erau cei din pustie, care au cârtit împotriva lui Moise și pe care Dumnezeu

nu i-a mai suportat și s-a deschis pământul și i-a înghițit de vii, cum sunt cei de tristă amintire Core, Datan și Abiron. Ce suferință a avut Moise, care primise de la Dumnezeu tablele cele cu dumnezeiești slove scrise cu degetul lui Dumnezeu, iar când a coborât la poalele muntelui poporul își făcuse un vițel de aur. Se apucaseră să mănânce și să bea și se ridicaseră să joace. Ce gest a făcut Moise pentru ei! A socotit că nu se cuvenea să dea cuvântul lui Dumnezeu unui asemenea popor și a spart tablele. S-a întristat profund, dar nu i-a părăsit. Ce inimă! Moise, care așezându-se la rugăciune pentru ei striga la Dumnezeu cu lacrimi: „Doamne, iartă-le lor păcatul; iar de nu, șterge-mă și pe mine din cartea Ta, în care m-ai scris!” (Ieșirea 32, 32)

Patruzeci de ani s-a luptat Moise cu ei ca să formeze un popor nou, iar când puterile lui Moise slăbeau și păcatele lor se înmulțeau, a trimis Dumnezeu peste ei șerpi veninoși și tot Dumnezeu s-a milostivit. I-a spus lui Moise: „Ridică pe un stâlp un șarpe de aramă și tot cel care va fi mușcat să se uite la șarpele ridicat în pustie și se va tămădui.” (Numeri 4, 8)

Și așa a fost. Moise făcuse un gest profetic, pe care Sfântul Ioan ni l-a adus aminte în evanghelia de astăzi: „Și, după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să Se înalțe Fiul Omului, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Pentru că Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3, 14-16)

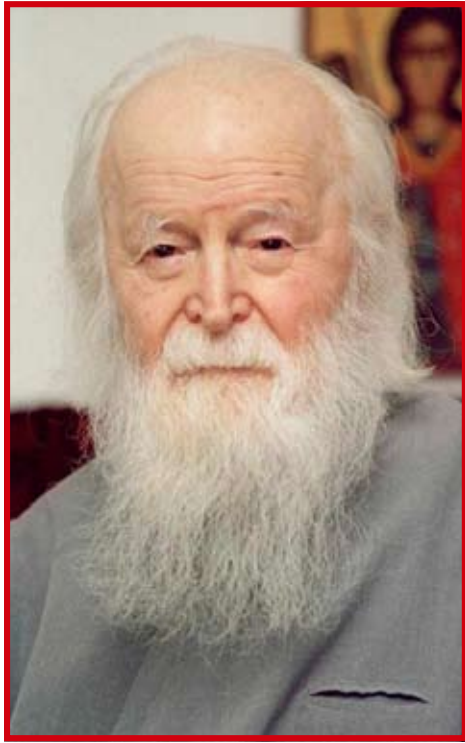
Ne vorbește Sfânta Evanghelie de astăzi despre cinstirea Crucii ca să ne pregătească pentru marele eveniment din 14 septembrie, sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci, să ne arate că Hristos din ascultare a rămas pe cruce până la sfârșit. A luat asupra Sa toate păcatele noastre ca să ne răscumpere din robia păcatului și a morții.

Toate cuvintele Sfintei Evanghelii pe care ați auzit-o astăzi sunt cel mai mișcător dar din Scriptură. Să le scriem în inima noastră de buni creștini ca să ne aducem aminte mereu câte a făcut Dumnezeu pentru noi și care este măsura dragostei Sale. Amin! ❖

Părintele Dinu

PĂRINTELE SOFIAN, UN BĂTRÂN DUPĂ CHIPUL CELOR DIN PATERIC

Născut la 7 octombrie 1912, în comuna Cuconeștii-Vechi, jud. Bălți, al treilea copil al unei familii de țărani credincioși, a primit la botez numele Serghei. La vârsta de 14 ani, la Schitul Rughi, jud. Soroca, va intra ca frate de mănăstire. Doi ani mai târziu se înscrie la școala de cântăreți bisericești din Mănăstirea Dobrușa, după absolvirea căreia, în toamna anului 1932, este trimis la Seminarul monahal de la Mănăstirea Cernica, unde îi va avea printre colegi pe Patriarhul Teoctist, pe Gherasim Cristea, Episcopul Râmnicului, și pe Arhim. Grigorie Băbuș.

bine decât aici, în așa-zisa noastră libertate. Te puteai concentra [...] Nimic nu te distrăgea de la Dumnezeu. Pe când afară... câte probleme!”

Chiar dacă istoria monahismului românesc va lega de-a pururi numele părintelui Sofian de cel al Mănăstirii Antim, multe alte lăcașuri din țară și din străinătate poartă prin veac urma mâinilor sale, cu a căror smerită trudă le-a împodobit, căutând fără încetare Chipul de frumusețe și lumina Mântuitorului. Schitul Darvari (1964 și 1993), Măn. Agapia (1970), Măn. Deir-El-Harf – Liban (1971), Măn. Radu Vodă – București (1973), Catedrala din Homs – Siria (1978), Biserica din Hama – Siria (1979) (n.r. - azi avariate, incendiate, distruse) sunt doar câteva din locașurile în care îl putem afla pe părintele Sofian.

La moartea sa, ca și cu o jumătate de veac în urmă, când l-a adăpostit de tâlharii ce-i cotropiseră ținutul, pământul Căldărușanilor și-a mai deschis încă o dată brațele, primind la sânul său trupul celui ce-a izvodit nu numai icoane, dar mai cu seamă dragoste și mângâiere în sufletele atâtor semeni. Bland și smerit, arzând drept ca o lumânare în fața no-

ianului de suferințe, și-a purtat Crucea cu răbdare și supunere, biruind vitregiile și prigoana, pentru a se înălța la ceruri de ziua ei. Nu știi dacă părintele Sofian a aflat până la urmă Chipul Domnului. Dar știu că această neîncetată căutare ne-a lăsat pe noi să zărim în fuga timpului, încă din viața aceasta, Chipul Sfințeniei. (C. G.)

În dimineața zilei de 14 septembrie 2002, ziua Înălțării Sfintei Cruci, starețul Măn. Antim, părintele Arhimandrit Sofian Boghiu, a fost chemat la Domnul. „Părintele Sofian a plecat la Cer” – scria pe atunci Mitropolitul Olteniei, Teofan. „Împărăția cea de sus se îmbogățește cu un pământean. Pământul, în logica lumii, este mai sărac cu un om ceresc. Omenirea, în logica credinței, devine mai bogată, căci, acolo sus, un rod al ei, găsindu-și odihna, se ostenește în rugăciune pentru oameni”. I se mai spunea și „duhovnicul Bucureștilor”. Neîndoielnic, părintele Sofian a făcut parte din acel șir neîntrerupt de stareți ai Bisericii Ortodoxe Române care, asemenea bătrânilor înțelepți ai Patericului, a vegheat la transmiterea învățăturii și căilor îndumnezeirii omului. (sofianboghiu.blogspot.ro) ❖

Părintele Sofian - Dascăl al rugăciunii

Ce m-a impresionat la Părintele Sofian, încă de la venirea mea la mănăstirea Antim acum peste 60 de ani, era acrvia cu care citea pomelnicele credincioșilor. Se identifica aproape cu omul necăjit care-i cerea să se roage pentru el sau pentru cei apropiați. Întâmpina pe fiecare cu multă înțelegere și dragoste, și-și asuma durerea lui.

Am fost și eu în obștea Rugului Aprins, mai mult făceam treaba Martei decât a Mariei, dar observam la Părinții Daniil și Sofian râvna lor de a deprinde rugăciunea, liniștirea și trezvia minții de la Părintele Ivan Kulăghin. Erau sportivi și statornici de pe atunci în această lucrare lăuntrică.

Uneori mi se părea că Părintele Sofian era exagerat când făcea milostenie,

sau când prelungea timpul spovedaniei până după miezul nopții, dăruind tuturor un ajutor, un sfat, o încurajare... L-am prețuit mult, el fiindu-mi duhovnic de atunci, din anii '46-'47. M-a primit din nou cu bucurie în obște la Antim după ce am fost în pușcărie și m-a sfătuit mereu cu înțelepciune, temperându-mi de fiecare dată revoltele și firea mea iute. Cred că Dumnezeu i-a primit osteneala și rugăciunile în care eram cuprins și eu și în care nădăjduiesc să fiu cuprins și acum. Dumnezeu să-l așeze între Sfinții Lui... Iar pe noi să ne lumineze Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos să ne rugăm pentru el, pentru noi și pentru semeni, așa cum ne învăța mereu. (*Pr. Adrian Făgețeanu - Un Iconar de suflete. Mărturii despre părintele Sofian Boghiu*) ❖

La 25 decembrie 1937 va îmbrăca haina monahală la Măn. Dobrușa, primind numele de Sofian. Doi ani mai târziu, la 6 august 1939, este hirotont diacon de către Episcopul Hotinului, Tit Simedrea, în Catedrala din Bălți. Deși în anul 1940, după absolvirea seminarului, se reîntoarce la Măn. Dobrușa, ocuparea Basarabiei de către ruși îl poartă pe drumul refugiului, alături de starețul său și ceilalți călugări din obște, găsindu-și loc de așezare la Măn. Căldărușani. În toamna lui 1940 se înscrie la Academia de Belle Arte din București, secția Artă Decorativă, devenind la absolvirea ei, în 1945, pictor licențiat. Între 1942-1946, urmează cursurile Facultății de Teologie, obținând licența cu lucrarea „Chipul Mântuitorului în iconografie”.

La 15 noiembrie 1945 este hirotont preot la Măn. Antim. În vara lui 1958 este arestat și închis, împreună cu alți 16 intelectuali, clerici și mireni, din cadrul mișcării spirituale „Rugul Aprins”. Părintele Sofian cunoștea bine nu numai Filocalia, dar și tâlcuirile ei adânci, din scrierile marilor duhovnici ruși Ignatie Briancianinov, Teofan Zăvorâtul, Ioan de Kronstadt, pe care le răspânda în copii dactilografiate ori scrise de mână credincioșilor de la Antim încă din primii ani ai stăreției sale (1950-1955).

Între 1958-1964 este deținut politic, fiind condamnat la 15 ani de muncă silnică. Despre acei ani declara mai apoi: „Dacă pot zice așa, mie mi-a plăcut în închisoare [...] Era bine acolo. Mult mai

ÎNĂLȚAREA SFINTEI CRUCI, CEA MAI VECHIE SĂRBĂTOARE ÎN CINSTEA CRUCII

Înălțarea Sfintei Cruci este cea mai veche sărbătoare a Bisericii în cinstea Crucii pe care S-a răstignit Mântuitorul lumii. După descoperirea ei de către Sfânta Elena, mama Sfântului Împărat Constantin cel Mare, și înălțarea ei în văzul credincioșilor de către episcopul Macarie al Ierusalimului, cinstirea Sfintei Cruci a fost încadrată în cultul Bisericii.

O dată cu Jertfa Mântuitorului pe Cruce și cu Învierea Sa, instrumentul de execuție și batjocură devine un simbol al creștinismului, un Altar de jertfă. Crucea a devenit semnul lui Iisus Hristos și al solidarității noastre cu El și între noi, cei care o cinștim.

Sărbătorile dedicate Sfintei Cruci

Avem de-a lungul anului mai multe zile în care serbăm Sfânta Cruce: două zile pe săptămână, miercuri și vineri, sunt dedicate cinștirii permanente a Sfintei Cruci; a doua sărbătoare importantă a Sfintei Cruci este Duminica a treia din Postul Paștilor, numită a Crucii, ce a fost instituită la Constantinopol în secolul al VIII-lea. Ziua de 1 august este închinată Sfintei Cruci pentru că atunci sărbătorim scoaterea Sfintei Cruci, iar la 7 mai prăznuim pomenirea arătării semnelor Sfintei Cruci pe cer, la Ierusalim.

Iar praznicul Înălțării Sfintei Cruci, sărbătorit an de an pe 14 septembrie, este una dintre cele mai însemnate sărbători creștine. În toate bisericile are loc astăzi rânduiala specială a scoaterii Sfintei Cruci în mijlocul lăcașului de cult, iar mai apoi, împodobită cu flori, este așezată în văzul tuturor, la loc de cinste, spre închinarea credincioșilor. Spre deosebire de alte praznice împărătești, Înălțarea Sfintei Cruci se serbează cu post, pentru că ea aduce aminte de Patimile și moartea Mântuitorului.

Evenimentele sărbătorite pe 14 septembrie

Doă evenimente deosebite din istoria lemnului Sfintei Cruci se sărbătoresc azi: aflarea Sfintei Cruci pe care a fost răstignit Mântuitorul și Înălțarea ei

solemnă în fața poporului de către episcopul Macarie al Ierusalimului, în ziua de 14 septembrie din anul 335 și aducerea Sfintei Cruci de la perșii păgâni, în anul 629, în vremea împăratului bizantin Heraclius, care a depus-o cu mare cinste în Biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim.

După victoria obținută în lupta sa cu Maxențiu, împăratul Constantin a poruncit ca Sfânta Cruce să fie pusă pe steagurile imperiale ale armatei, pe brațul drept al ostașilor, pe armele lor. Dintr-o cronică anonimă aflăm că sărbătoarea solemnă a Înălțării Sfintei Cruci a luat ființă în anul 335, când după ziua sfințirii bazei construite de Constantin cel Mare deasupra Mormântului Domnului, zi în care se împlineau și 30 de ani de domnie a împăratului, eveniment la care au fost prezenți și episcopii participanți la Sinodul de la Tyr (iulie 335), episcopul Macarie al Ierusalimului a arătat, pentru prima dată, de pe amvonul bisericii sfântul lemn al Crucii Răstignirii, poporul strigând: „Doamne miluiește!” După mărturia pelerinului Egeria, cam de atunci s-au instituit anual zilele dedicate sfințirii bisericii din Ierusalim și a Înălțării Sfintei

Cruci, care se sărbătoreau timp de opt zile, cu aceeași strălucire ca Paștile și Epifania. Expunerea și venerarea Lemnului Sfânt al Crucii, adăpostit într-un sîp de argint aurit, aveau loc în Ierusalim de două ori pe an: în Vinerea Patimilor și în data de 14 septembrie. Din acel moment, cinstirea Sfintei Cruci a luat o amploare deosebită, astfel încât sărbătoarea sfințirii bisericii a rămas ca o simplă înainte-prăznuire a sărbătorii Înălțării Sfintei Cruci, de a doua zi, pe care a trecut accentul principal.

În anul 614, regele persan Cosroe Parviz, cucerind Ierusalimul, ia ca pradă de război și racla cu lemnul Sfintei Cruci. Împăratul bizantin Heraclius recuperează Crucea prin război și o depune în Biserica Sfântului Mormânt.

La 14 septembrie 630, cu ocazia vechii sărbători a Crucii, patriarhul Zaharia a înălțat în văzul credincioșilor Lemnul Sfânt, ca o rememorare a actului făcut de patriarhul Macarie în 335, dar și ca un semn al reluării cultului într-o formă și mai intensă. Câțiva ani mai târziu, în anii 634-635, lemnul Sfintei Cruci a fost dus de la Ierusalim la Constantinopol și înapoi, într-o procesiune solemnă care s-a păstrat până astăzi în cultul bizantin al sărbătorii din 14 septembrie.

Unde se află azi părțile din Sfânta Cruce?

Fragmente din lemnul Sfintei Cruci se păstrează în Biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim, la Roma, Veneția, Constantinopol, în Franța, Germania, Belgia, Spania. Cel mai mare fragment din Sfânta Cruce se află la Mănăstirea Xiropotamou din Muntele Athos și a fost adus, în 1992, pentru câteva săptămâni în țara noastră, spre închinare. În 2004, cu prilejul hramului Sfintei Cuvioase Parascheva, a fost adus la Iași un alt fragment din lemnul Sfintei Cruci, care se află la Mănăstirea Panaghia Soumela-Veria, Grecia. Părțile din lemnul Sfintei Cruci se mai află în mănăstirile Țigănești și Căldărușani, precum și în Biserica Sfântul Vasile cel Mare de pe Calea Victoriei din Capitală. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 11-18 SEPTEMBRIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 11.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Martți 13.09	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujba de priveghere
Miercuri 14.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	(†) Înălțarea Sfintei Cruci -Utrenia, Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 16.09	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie
Sâmbătă 17.09	07 ⁰⁰ - 09 ⁰⁰	Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 18.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci (Luarea crucii și urmarea lui Hristos) - Utrenia, Sfânta Liturghie

SFÂNTUL IERARH IOSIF CEL NOU DE LA PARTOȘ, MITROPOLITUL BANATULUI

S-a născut în anul 1568 în Raguză, azi Dubrovnik, în Croația. Tatăl său, Giovanni Fusko, era originar din Veneția, stabilit însă în Raguză. Mama sa, Ecaterina, era originară din Grecia, din insula Limnos.

Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș a intrat în monahism în Măn. Maicii Domnului din Ohrid (Ohrida), sub numele de Iosif, fiind hirotonit ieromonah la vârsta de 20 de ani. A viețuit în mai multe mănăstiri din Muntele Athos: Pantocrator, Vatoped, Xeropotam, devenind chiar egumen al Mănăstirii Cutlumuș. De asemenea, a fost egumen și al Mănăstirii „Sfântul Ștefan” din Adrianopol.

A fost ales în anul 1650 mitropolit al Timișoarei și a păstorit până în 1653, când, din cauza vârstei înaintate, s-a retras la Măn. Partoș, în Banat. A trecut la cele veșnice în anul 1656, în ziua sărbătorii Adormirea Maicii Domnului, deci în data de 15 august. Moaștele sale se află în Catedrala mitropolitană din Timișoara, fiind aduse din biserica Măn. Partoș. Canonizarea lui a fost hotărâtă de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în anul 1950, iar actul solemn de canonizare a avut

loc la Timișoara, în 6-8 octombrie 1956.

Este patronul pompierilor români

De Sf. Petru și Pavel, pe când mitropolitul săvârșea Sf. Liturghie de hramul unei vechi biserici din Timișoara, a izbucnit un mare foc în partea de apus a orașului. Vântul puternic a întins repede pârjolul în tot orașul. Mulți au pierit atunci în flăcări, iar

groaza îi cuprinse pe toți. Sf. Iosif, văzând prăpădul, a ieșit în fața bisericii luând cu sine Sfintele Taine și căzând cu fața la pământ și cu toată puterea sufletului său a cerut îndurare lui Dumnezeu ca să scape cetatea de prăpăd. Deodată a început o ploaie torențială, ce a durat câteva ore, până când s-a stins cu totul focul nimicitor.

Mergând Sfântul acasă, s-a închis în chilia sa și timp de trei zile nu a mai ieșit. Când s-a arătat din nou în lume, iată că pe dosul palmei lui de la mână stângă îi apăruse semnul sfinte cruci, ca și când ar fi fost ars cu fierul înroșit. Semnul acesta a rămas pe mâna Sfântului până la sfârșitul vieții lui, pentru aducerea aminte a marelui milostiviri a Lui Dumnezeu.

Tradiția spune că fiica judeului Timișoarei, Marcu Muțiu, s-a vindecat de boală la mormântul sfântului și drept mulțumire tatăl va construi lângă biserica de lemn una din piatră, în stil baroc, care există și astăzi. Din anul 1782 avem păstrată icoana Sfântului Iosif cel Nou pictată de preotul Ștefan Bogoslovici la cererea protopopului Jebelului, Ioan Șuboni, care a donat-o mănăstirii spre a fi așezată deasupra mormântului.

Sfântul Eufrosin Bucătarul

ce este aceasta? Nu cumva acesta este Raiul?” Răspuns-a Eufrosin: „Așa este, părinte, Raiul lui Dumnezeu este”. Iarăși l-a întrebat preotul: „Dar tu cum te-ai aflat aici?” Răspunse acest bucătar, Eufrosin: „Pentru bunătatea cea mare a lui Dumnezeu sunt sălășluit ca să locuiesc aici, pentru că locașul aleșilor lui Dumnezeu este acesta”. Și a zis preotul: „Nu cumva ai vreo stăpânire peste frumusețile acestea?” Și a zis Eufrosin: „Pe cât pot, pe atâta dau dintr-acestea pe care le vezi”. Zis-a lui preotul: „Oare poți să-mi dai mie ceva dintr-acestea?” Și i-a grăit Eufrosin: „Cele ce poștești, ia-le cu darul Dumnezeului meu”. Atunci preotul a arătat cu mâna spre mere și luând Eufrosin trei mere, le-a pus în basmaua preotului, zicându-i: „Primește cele ce ai cerut și te îndulcește”.

Încetând vedenia și venindu-și în fire, acel părinte a găsit merele pe care i le oferise Sfântul Eufrosin. A mers apoi la biserica unde l-a aflat pe Eufrosin în obște, la slujbă. Apropiindu-se de el, l-a jurat ca să-i arate lui unde a fost în noaptea aceasta, iar el a zis: „Iartă-mă părinte, că acolo am fost în noaptea aceasta, unde m-ai văzut pe mine”. Și i-a zis preotul: „Pentru aceasta cu jurământ înainte te-am apucat, spre arătarea dumnezeieștilor

măririi, ca să nu îndrăznești a spune adevărul”. Atunci Eufrosin, a zis: „Tu, părinte, ai cerut de la Domnul ca să-ți arate ție în chip văzut răsplătirile aleșilor lui. Deci, a vrut Domnul ca să înștiințeze pe cuvioșia ta prin mine, neînvățatul și nevrednicul, și m-ai aflat în Raiul acela al Lui, Dumnezeului meu”. Apoi l-a întrebat preotul: „Și ce mi-ai dat mie părinte, în rai, când am cerut de la tine?” Răspuns-a Eufrosin: „Ți-am dat ție acele trei mere bine miroșitoare, pe care le-ai pus în chilia ta pe pat. Însă iartă-mă, părinte, că eu vierme sunt, iar nu om”.

După Utrenie, părintele i-a luat pe ceilalți monahi și le-a arătat lor acele trei mere din Rai și le-a spus cu de-amănuntul vedenia aceea. Și se umplură toți din merele acelea de negrăită bună mireasmă și de dulceață duhovnicească. Când au mers însă la bucătărie pentru a-l întâlni pe Sfântul Eufrosin, acesta nu a mai fost de găsit. Fugind de slavă omenească a hotărât să părăsească pentru totdeauna acea mănăstire.

Merele primite de la Sfântul Eufrosin, fiind împărțite între părinții din obște, au lucrat minuni tămăduind pe cei bolnavi. Citim în Sinaxar că toți cei care au fost de față mult s-au folosit duhovnicește din viața îmbunătățită a acestui Cuvios Părinte. ❀

Sfântul Eufrosin Bucătarul este prăznuit de Biserica Ortodoxă pe 11 septembrie. A trăit în secolul al IX-lea într-o mănăstire din Palestina. Ascultarea sa ca monah era aceea de bucătar. Pentru smerenia sa și pentru dragostea pe care le avea în această ascultare de bucătar, Dumnezeu a lucrat o minune, îngăduind ca acesta să fie văzut în Rai de către un alt părinte din mănăstire. Citim, în acest sens în Sinaxar că, în vedenie fiind, preotul s-a apropiat de Eufrosin, întrebându-l: „Frate, Eufrosine,